

Μια αυτόματη γραφή

του Κώστα Βουλαζέρη

www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris

Ένα κάστρο βουλιάζει μες στην άμμο, και μια χελώνα ορθώνεται, βαδίζει στην ατέρμονη παραλία με τον ήλιο να αντανακλά πάνω στο γυαλιστερό καβούκι της· τα χρώματα τυφλώνουν τον ουρανό, ο οποίος γκρεμίζεται και πέφτει, και η γη διαλύεται σε χίλια-δύο κομμάτια, σκορπίζεται πάνω στους ανέμους του σύμπαντος, και έτσι δημιουργούνται τρεις χιλιάδες εβδομήντα-δύο άστρα. Επάνω σ'ένα από αυτά τα άστρα κάθομαι εγώ και μετράω τις πεταλούδες που περνάνε ερχόμενες από το κοντινό φεγγάρι που γύρω του περιστρέφονται ομίχλες πράσινες και κίτρινες (είναι νέφη ύστερα από την τελευταία καταστροφή εκεί, η οποία διέλυσε τα πάντα, αφήνοντας μονάχα πάμπολλες πεταλούδες πίσω της). Μια από τις πεταλούδες αρχίζει να μου λέει ιστορίες ενώ κάθεται πάνω στο δάχτυλο του γαντοφορεμένου μου χεριού και την παρατηρώ μέσα από την αστρική μου μάσκα: μου λέει για βασιλιάδες τρομερούς από άλλους κόσμους, μου λέει για έναν γελωτοποιό που κυριάρχησε πάνω σ'όλη την πλάση γιατί κατάλαβε την αλήθεια (ότι η πλάση είναι το Μεγάλο Αστείο), μου λέει για τις γούνες που φοράνε οι βάρβαροι του πλανήτη Σέρβιλ (είναι γούνες από χιονοπεταλούδες), μου λέει κι άλλες διάφορες ιστορίες που τελικά στέλνουν το μυαλό μου αλλού...

...και το σώμα μου ακολουθεί το μυαλό, πάντα δεμένα σφιχτά τα δυο τους – ένα και τα δύο· παρά τις φήμες, δεν υφίσταται διχασμός. Ταξιδεύω σε πολλούς κόσμους· σε πολλές εποχές πολλών κόσμων. Αλλά η αστρική μου μάσκα εξακολουθεί να είναι πάνω σ'εκείνο το άστρο, και η πεταλούδα έχει φύγει, έχει επιστρέψει στο φεγγάρι απ'όπου ήρθε. Είμαι χαμένος χωρίς τη μάσκα μου, η μορφή μου ασταθής· παίρνω διάφορες μορφές για να επιβιώσω, αν δεν θέλω να διασκορπιστώ στα κενά σημεία της ύπαρξης. Γίνομαι αυτοκράτορας, γίνομαι δούλος, γίνομαι γυναίκα, γίνομαι άντρας, γίνομαι θηρίο, γίνομαι ένας στρατηγός τρελός από οργή, γίνομαι ένας μάγος που έχει γνωρίσει τα μυστήρια του σύμπαντος, γίνομαι ο γελωτοποιός που κατάλαβε το Μεγάλο Αστείο, γίνομαι τελικά μια πεταλούδα που γεννήθηκε μέσα από τις ομίχλες ενός φεγγαριού...

...φτερουγίζω και συναντώ έναν ταξιδευτή με αστρική μάσκα· κάθομαι πάνω σ'ένα από τα δάχτυλα του γαντοφορεμένου του χεριού και του λέω ιστορίες. Είναι, φυσικά, ο εαυτός μου. Από την αρχή το ήξερα. Αλλά εκείνος δεν το ήξερε, και πρέπει να το ανακαλύψει.